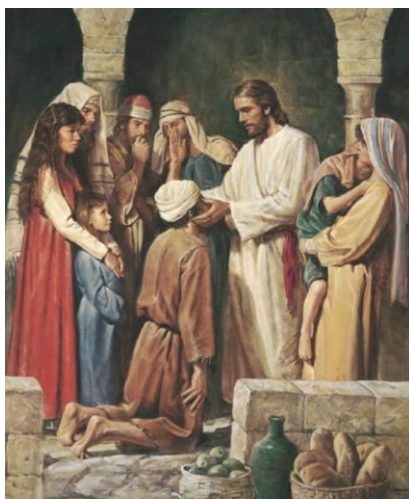

5. neděle v mezidobí; Job 7,1-4.6-7; 1 Kor 9,16-19.22-23; Mk 1,29-39

Čtení vybraná pro dnešní neděli jakoby hovoří o dvou samostatných tématech. Na prvním místě je to prožívání utrpení, které je mnohdy spojeného s nemocí. Na druhém místě se hovoří o hlásání evangelia. Ten první pohled je nám přiblížen na životě Joba. Job vypravuje o hořkosti svého života: „Jak otrok touží po stínu, jak nádeník čeká na svou výplatu, tak jsem dostal v úděl měsíce bídy a noci soužení byly mně přiděleny.“ Job přes všechny zkoušky a utrpení v nemocech zůstal Boho věrný. I my si můžeme ve své bezmocnosti počínat podobně. Můžeme se s Bohem přít. Můžeme ho žádat: „Odeber mi tuto nemoc“. To vše ale s důvěrou v Jeho vedení. Nemoc a utrpení je vždy výzvou, abychom si uvědomili, že jsme „pouze“ zranitelní lidé. Ovšem i zranitelní mohou pomáhat a léčit. A tak i nemocní lidé mohou léčit – nejen svým slovem, ale i svým příkladem. Tím jak se staví k nemoci, jak se vyrovnali se svou nemocí, jakou naději a optimismus stále mají. Takto přijatá nemoc nevede ke smrti - ale skrze smrt vede k věčnému životu. Ten druhý pohled, kterým je „Hlásání evangelia“, nám na svém životě přibližuje svatý apoštol Pavel. „To, že hlásám evangelium, tím se chlubit nemohu. Udělal jsem ze sebe služebníka všech, abych tak získal tím větší počet lidí. A to všechno dělám proto, abych zároveň s nimi získal podíl v dobrech evangelia.“ Pavel celým svým životem ukazuje svou vnitřní touhu hlásat Ježíše. Hlásá evangelium z lásky k Ježíši, k jeho pravdě a z lásky k lidem. Pro nás je to výzva k osobnímu nasazení při hlásání evangelia. Sílu k tomu získáme hlavně skrze Eucharistii a modlitbu. Tyto dva pohledy pak spojuje text dnešního evangelia, kdy Pán Ježíš uzdravil mnoho nemocných. Na začátku radostné zvěsti o Božím království Bůh chce, abychom prožili uzdravení, které nám Ježíš přináší. Za tím však musí být ochota Ježíše následovat. V evangeliu je to krásně vyjádřeno, když na druhý den, po velkém uzdravování, lidé hledají Krista. On však odchází, nechce udělat ze sebe služebníka lidských přání. Ježíš nepřišel na náš svět především pro to, aby uzdravoval naše těla, ale aby nás především přivedl do Božím království. Ježíš nás přišel učit o milujícím Otci, jehož lásku si máme osvojovat a projevovat mezi sebou. Tak jako Bůh nám neustále pomáhá, tak i my si máme navzájem pomáhat. A to se pak prakticky projevuje v našem každodenním životě. Ježíš je ten, kdo pomáhá, posiluje a uzdravuje. Jeho učení je učení o lásce, kterou se léčí lidský život. Uzdravení, které koná, jsou znamením moci Jeho lásky. Tato uzdravení nás vedou k Bohu a dávají nám pochopit, že největší nemocí člověka je absence Boha - zdroje pravdy a lásky. Boží království přináší do našeho života sílu, se kterou přestaneme být spoutáni věcmi a problémy, jenž často naplňují náš život. S touto Boží silou jsme posláni hlásat radostnou zvěst o spáse, a to svým slovem, svým životem, svou modlitbou a službou lásky. Všichni se máme snažit stát se pro všechny vším, abychom alespoň některé získali pro věčný život. Vždyť pro Boha je na této zemi nejcennější každý člověk, který dostal ten největší Boží dar – ve svobodě přijatý věčný život.

Jáhen Antonín